

Sygn. akt: I C 164/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Karpińska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Kamila Salamońska

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2016 r. w Toruniu

sprawy z powództwa K. B.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza o pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda K. B. kwotę 7548,99 zł (siedem tysięcy pięćset czterdzieści osiem złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 3 lutego 2014 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.667 zł (tysiąc sześćset sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,

III. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 805,48 zł (osiemset pięć złotych czterdzieści osiem groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 164/14

UZASADNIENIE

Powód K. B. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 7.548,99 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że w wyniku kolizji uszkodzeniu uległ jego pojazd marki V (...). Dodał, iż zmuszony był do odholowania pojazdu z miejsca zdarzenia, gdyż w ocenie Policji stan techniczny pojazdu nie pozwalał na dalszą jazdę. Powód zapłacił koszty holowania pojazdu i koszty związane z badaniami technicznymi. Dodał, iż pojazd był wykorzystywany przez niego w pracy. Za względu na naprawę pojazdu musiał wynająć pojazd zastępczy. Wskazał, iż pozwany uwzględnił jedynie koszt wynajmu pojazdu za 2 dni oraz tylko część uszkodzeń pojazdu powstałych w związku ze zdarzeniem. Podkreślił, iż za naprawę pojazdu została wystawiona faktura Vat.

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, kwestionuje legitymację powoda do występowania z roszczeniem gdyż powód umową z dnia 25 stycznia 2013 r. scedował odszkodowanie na rzecz (...) J. C.. Pozwany nie zgodził się nadto z zakresem uszkodzeń powstałych w pojeździe, wysokością kosztów naprawy, zasadnością dochodzenia kosztów holowania oraz okresem najmu pojazdu zastępczego. Podkreślił, iż w toku likwidacji przyznał pozwanemu kwotę 750 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenia w pojeździe. Podał iż pojazd powoda przed dniem 24 kwietnia 2013 r. uczestniczył w dwóch zdarzeniach: w dniu 22 kwietnia 2014 r. oraz w dniu 25 marca 2013 r. Pozwany po dokonaniu analizy porównawczej zakresu uszkodzeń ustalił, iż pokrywają się one ze sobą. Wobec powyższego uznana została jedynie szkoda dotycząca częściowej naprawy błotnika przedniego lewego. Zdaniem pozwanego dochodzona kwota tytułem odszkodowania za uszkodzenia jest zawyżona i zakwestionował fakturę VAT przedłożoną przez powoda. Uznając, iż nie ponosi odpowiedzialności za zdecydowaną większość uszkodzeń, nie odpowiada również za najem pojazdu w okresie naprawy. Za uzasadniony uznał jedynie okres wynajmu pojazdu przez 2 dni. Nadto w jego ocenie uszkodzenia pojazdu powstałe w dniu 24 kwietnia 2013 r. pozwalały na kontynuowanie jazdy po kolizji. Tym, samym za niezasadne uznał żądanie zwrotu kosztów holowania i badania technicznego.

W piśmie z dnia 24 listopada 2014 r. powód podtrzymał swoje żądania. Dodał, iż przed zdarzeniem z dnia 24 kwietnia 2013 r. jego pojazd nie posiadał uszkodzeń i był naprawiony po wcześniejszych zdarzeniach. Podkreślił, iż w dniu 24 kwietnia 2014 r. został mu zabrany dowód rejestracyjny i nie mógł kontynuować jazdy.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W dniu 22 kwietnia 2012 r. w zaparkowany pojazd marki V. (...) o nr rej (...) należący do K. B. uderzył inny pojazd cofający. W wyniku zdarzenia w pojeździe V. (...) uszkodzeniu uległ reflektor lewy, uchwyt boczny lewy, osłona chłodnicy i zderzak przedni.

Dowód: wiadomość mailowa k. 75

W dniu 25 marca 2013 r. kierujący pojazdem V. (...) podczas zmiany pasa ruchu zajechał drogę i uderzył w pojazd V. (...), w wyniku czego uszkodzeniu uległy: listwa ochronna boczna lewa, krata wlotu powietrza boczna lewa, reflektor przedni lewy, błotnik przedni lewy, zaślepka lusterka przednia lewa.

Dowód: dokumentacja fotograficzna k. 104-122

akta szkody dnia 25.03.2013 r.

Po zdarzeniu pojazd V. (...) był naprawiany w Firmie Usługowo Handlowej (...) – (...) J. C. w T.. K. B. za zaistniałą szkodę otrzymał odszkodowanie w wysokości 27.47,70 zł

Dowód: zeznania świadka L. W. k. 145v

zeznania świadka Ł. K. k. 145v

akta szkody dnia 25.03.2013 r.

Dnia 24 kwietnia 2013 r. doszło do kolejnego zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki V. (...). Sprawca wypadku posiadał obowiązkowe ubezpieczenie (...) S.A. W.

Bezsporne

W chwili zdarzenia pojazd K. B. posiadał wcześniejsze uszkodzenie przedniego zderzaka w zakresie okładziny przedniego zderzaka, spojlera, lewej kratki zderzaka.

Dowód: opinia biegłego k. 190-208, 271-287

zeznania biegłego S. D. z dnia 16.12.2015 r. 00:02:36-00:20:47, z 6.07.2016 r. 00:01:14-00:20:37

Na skutek kolizji w pojeździe V. (...) uszkodzeniu uległ przedni lewy bok pojazdu. Zdarzenie spowodowało również pogłębienie wcześniejszego uszkodzenia zderzaka przedniego pojazdu.

Dowód: zaświadczenie o zdarzeniu drogowym k. 82

zgłoszenie szkody k. 83-86

dokumentacja fotograficzna k.63-74; 91-96

opinia biegłego k. 190-208, 271-287

zeznania biegłego S. D. z dnia 16.12.2015 r. 00:02:36-00:20:47, z 6.07.2016 r. 00:01:14-00:20:37

W dniu 24 kwietnia 2013 r. K. B. zatrzymano dowód rejestracyjny pojazdu V. (...) z uwagi na powstałe w wyniku kolizji uszkodzenia.

Dowód: pokwitowanie k. 33

Szkody w pojeździe uniemożliwiły dalszą jazdę. Pojazd V. (...) został odholowany z miejsca kolizji drogowej. Koszt holowania pojazdu wyniósł 307,50 zł.

Dowód: faktura k. 28

zeznanie świadka P. T. k. 145v

zeznania powoda K. B. k. 146

Samochód V. (...) ponownie naprawiany był w Firmie Usługowo Handlowej (...) – (...) J. C. w T.. Z uwagi na okres naprawy K. B. wynajął na 18 dni pojazd zastępczy. Łączna wartość najmu pojazdu wyniosła 2.767,50 zł.

Dowód: faktura k. 16,

faktura k. 30,

zeznania świadka L. W. k. 145v

zeznania świadka Ł. K. k. 145v

zeznania powoda K. B. k. 146

W dniu 13 maja 2015 r. pojazd V. (...) został poddany badaniom technicznym. Koszt wykonania badania wyniósł 94 zł.

Dowód: faktura k. 29

W dniu 25 kwietnia 2013 r. K. B. zawarł z Firmą Usługowo Handlowej (...) – (...) J. C. w T. umowę cesji dotyczącą odszkodowania za szkodę z dnia 24 kwietnia 2013 r. W dniu 14 października 2013 r. doszło do cesji zwrotnej.

Dowód: pismo z dnia 14.10.2016 r. k. 166

K. M. zgłosił szkodę do (...) S.A.

Dowód: zgłoszenie szkody k. 83-86

Decyzją z dnia 26 czerwca 2013 r. Ubezpieczyciel przyznał poszkodowanemu kwotę 750,18 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu oraz 307,50 zł tytułem wynajęcia pojazdu zastępczego na okres 2 dni.

Dowód: pismo z dnia 26.06.2013 r. k. 14-15

Koszt naprawy pojazdu marki V. (...) nr rej. (...) przy użyciu dostępnych części oryginalnych lecz nie sygnowanych logo producenta pojazdu wyniósł 7.448,29 zł, zaś przy użyciu części o porównywalnej jakości 3.787,05 zł.

Dowód: opinia biegłego k. 190-208, 271-287

zeznania biegłego S. D. z dnia 16.12.2015 r. 00:02:36-00:20:47, z 6.07.2016 r. 00:01:14-00:20:37

Czas naprawy pojazdu stanowił okres od dnia 24 kwietnia 2013 r. do 9 maja 2013 r.

Dowód: opinia biegłego k. 190-208, 271-287

zeznania biegłego S. D. z dnia 16.12.2015 r. 00:02:36-00:20:47, z 6.07.2016 r. 00:01:14-00:20:37

Sąd Rejonowy zważył, co następuje

Stan faktyczny w zakresie niezbędnym dla rozstrzygnięcia Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, zeznań świadków, przesłuchania powoda, dowodu z opinii biegłego orz akt szkodowych.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się przede wszystkim na opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr inż. S. D.. Sąd uznał przedmiotową opinię za wiarygodną w całości i w pełni podzielił wnioski biegłego. Opinia ta została sporządzona w sposób rzetelny, była logiczna, spójna, nie zawierała sprzeczności. Biegły udzielił odpowiedzi na pytanie sformułowane w tezie dowodowej. Trzeba jednocześnie zaznaczyć, iż biegły jest osobą odznaczającą się niekwestionowanymi kwalifikacjami, kompetentną i posiada duże doświadczenie w sporządzaniu tego typu opinii.

Strona pozwana przedkładając dokumentację fotograficzną wniosła o sporządzenie opinii uzupełniającej celem określenia korelacji uszkodzeń powstałych w kolizjach z dnia 22.04.2012 r. , 25.03.2013 r. z uszkodzeniami powstałymi 24.04.2013 r. Powód wniósł natomiast o sporządzenie opinii uzupełniającej celem wyjaśnienia różnicy w cenie części oryginalnych niesygnowanych logo producenta, a części porównywalnej jakości.

Biegły składając zeznania podtrzymał opinię oraz odpowiedział na pytania strony powodowej. W opinii uzupełniającej ustosunkował się do wniosku strony pozwanej. Wskazał, iż na podstawie dokumentacji fotograficznej stwierdził, że uszkodzenia przedniego zderzaka pojazdu deklarowane jako powstałe w dniu 24.04.2013 r. istniały już wcześniej. W kalkulacji kosztów naprawy pominął koszt okładziny przedniego zderzaka, spojlera, lewej kratki zderzaka.

Strony ponownie wniosły zastrzeżenia do opinii biegłego. Pozwany wskazywał, iż przed kolizją z dnia 24.04.2013 r. pojazd V. (...) posiadał uszkodzenia prawego przedniego błotnika. Powód zakwestionował wskazany przez biegłego technologiczny czas naprawy

Biegły składając kolejny raz zeznania wskazał, iż dokumentacja fotograficzna nie pozwala na jednoznaczne stwierdzenie czy uszkodzenia powstałe we wcześniejszej kolizji i w dniu 24.04.2015 r. mają cechy wspólne. Przyznał jednocześnie, iż najem pojazdu zastępczego należy uznać za uzasadniony w okresie od 24 kwietnia do 9 maja 2013 r., gdyż do tego dnia naprawa samochodu winna być zakończona. Podtrzymał, iż część uszkodzeń (lewy przedni błotnik) istniała przed dniem kolizji tj. 24.04.2013 r. Powyższe wyjaśnienia biegłego były logiczne i jasne. Biegły zdecydowanie obronił swoje wnioski i twierdzenia, nie było więc jakichkolwiek podstaw, by opinię tę z jakichkolwiek względów uznać za nierzetelną czy niefachową. Zważyć też należy, że ugruntowany jest w orzecznictwie pogląd, według którego Sąd w sprawie do rozstrzygnięcia której wymagane są wiadomości specjalistyczne nie może wydać orzeczenia wbrew

wnioskom wpływającym z opinii uznanej przez tenże Sąd za fachową i rzetelną /zob. np. wyrok SN z 26/10/2006 I CSK 166/06 – publ. Lex nr 209297 lub II UK 277/04 OSNP 2006/5-6/97/.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków L. W. i Ł. K., dotyczącym stanu pojazdu po kolizji, prowadzonych napraw, a w szczególności tego, iż przed kolizją z dnia 24.04.2013 r. pojazd powoda był naprawiany w firmie w związku ze wcześniejszym zdarzeniem drogowym. Trzeba przede wszystkim podkreślić, że świadkowie są osobami postronnymi i nie mają interesu w składaniu zeznań korzystnych dla którejkolwiek ze stron. Ich zeznania są jasne, spójne i wzajemnie ze sobą korelowały.

Sąd nie znalazł również podstaw do podważenia zeznań świadka P. T.. Świadek przedstawił przebieg zdarzenia, wskazał, iż po kolizji z uwagi na uszkodzenia pojazd powoda nie mógł kontynuować jazdy. Zeznania świadka są zgodne z zebrany wiarygodnym materiałem dowodowym.

Za wiarygodny Sąd uznał dowód z przesłuchania powoda K. B. na okoliczność stanu pojazdu po zdarzeniu, wyceny robocizny, części niezbędnych do naprawy, zakresu wykorzystania samochodu w pracy.

Na wstępie należy wskazać, iż powód posiadał legitymację czynną do wytoczenia powództwa przeciwko pozwanemu. Z ustaleń Sądu wynika bowiem, iż cesja wierzytelności dotyczącej odszkodowania za zdarzenie z dnia 24.04.2013 r. została pismem z dnia 14.10.2013 r. wycofana i doszło do tzw. cesji zwrotnej.

Zgodnie z treścią przepisu art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie natomiast z art. 34 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli (t.j. Dz.U. 2013, poz. 392) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Stosownie zaś do art. 36 ust. 1 tej ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Szkoda powstaje w chwili wypadku komunikacyjnego i podlega naprawieniu na podstawie art. 436 k.c. oraz według zasad art. 363 k.c., a w wypadku odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń – według zasad określonych w art. 363§2 k.c. Powszechnie przyjmuje się, iż w polskim systemie prawnym obowiązuje zasada pełnego odszkodowania. Zakres obowiązku naprawienia szkody normuje w podstawowy sposób art. 361 k.c. nakładając na zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedzialność ograniczaną normalnymi następstwami działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła oraz stratami, które poszkodowany poniósł bądź korzyściami, których w wyniku wyrządzenia szkody nie uzyskano. Obowiązek naprawienia szkody wskazany w art. 363§2 przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić. Przy takim rozumieniu szkody i obowiązku odszkodowawczego nie ma znaczenia, jakim kosztem poszkodowany faktycznie dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle to uczynił albo zamierza uczynić. Wysokość odszkodowania ma odpowiadać kosztom usunięcia różnicy w wartości majątku poszkodowanego, kosztem przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku. W niniejszym stanie faktycznym pojazd należący do powoda uległ uszkodzeniu w wyniku kolizji drogowej a naprawienie doznanego w ten sposób przez powoda uszczerbku wymagało zapłacenia określonej sumy pieniężnej.

Pozwany co do zasady nie kwestionował swojej odpowiedzialności. Już na etapie postępowania likwidacyjnego uwzględnił żądanie powoda i wypłacił odszkodowanie w wysokości 750,18 zł uznając, że kwota ta w całości wyczerpuje należne powodowi odszkodowanie za naprawę pojazdu. W toku postępowania pozwany nie zmienił stanowiska w kwestii wysokości odszkodowania, podkreślał, iż w pojeździe powoda istniały uszkodzenia powstałe we wcześniejszych kolizjach.

W ocenie Sądu, niewątpliwie okoliczność stanu pojazdu przed zdarzeniem z dnia 24.04.2013r miała istotne znaczenia dla określania zakresu odpowiedzialności pozwanego, który przecież ponosi odpowiedzialność jedynie za następstwa zdarzenia, którego skutki objęte zostały ubezpieczeniem. Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pozwala na stwierdzenie, iż przed kolizją z dnia 24.04.2013 r. pojazd pozwanego uczestniczył we wcześniejszych kolizjach w wyniku których doznał uszkodzeń i część z tych uszkodzeń pokrywała się z uszkodzeniami z dnia 24.04.2013 r. Sąd nie miał jednak wątpliwości co do tego, iż po zdarzeniu z dnia 25.03.2013 r. pojazd powoda został naprawiony w warsztacie samochodowym. Ustalając zakres uszkodzeń zaistniałych w pojeździe przed kolizją z dnia 24.04.2015 r. i korelacji tych uszkodzeń z uszkodzeniami powstałymi w dniu 24.04.2015 r. Sąd bazował głównie na opinii biegłego. Biegły wskazał, iż uszkodzenia zderzaka przedniego pojazdu istniały przed zdarzeniem z dnia 24.04.2013 r. W pozostałym zakresie stwierdził jednak, iż choć uszkodzenia z dnia 25.03.2013 r. i 24.04.2013 r. są zbieżne, to brak jest pewności co do tego czy uszkodzenia te mają cechy wspólne i stanowią zasadniczo jedno uszkodzenie. Sąd wobec wątpliwości biegłego w tym zakresie oraz wiarygodnych twierdzeń świadków (o czym wyżej) dotyczących napraw pojazdów w warsztacie samochodowym, uznał, iż w chwili kolizji pojazd powoda posiadał wcześniejsze uszkodzenia jedynie w zakresie przedniego zderzaka samochodowego w tym: okładziny zderzaka przedniego, spojlera oraz lewej kratki zderzaka.

Po przesądzeniu zakresu odpowiedzialności pozwanego koniecznym jest ustalenie jej wysokości.

Szkoda jest uszczerbkiem w prawnie chronionych dobrach wyrażającym się w różnicy między stanem dóbr, jaki istniał i jaki mógłby następnie wytworzyć się w normalnej kolei rzeczy, a stanem, jaki powstał na skutek zdarzenia wywołującego zmianę w dotychczasowym stanie rzeczy, z którym to zdarzeniem ustawodawca wiąże powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej. Samo jednak wyznaczenie rozmiaru szkody nie przesądza jeszcze o rozmiarze odszkodowania; każdorazowo granice obowiązku naprawienia szkody wyznaczone są przez tzw. normalny związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem wywołującym uszczerbek a szkodą. Ponadto, muszą być też uwzględnione okoliczności ograniczające zasadę pełnego odszkodowania wynikające np. ze szczególnej regulacji prawnej (tak z uzasadnienia wyroku SN z 7.08.2003, IV CKN 387/01, Lex 141410).

Zgodnie z art. 363§1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego (restytucja naturalna), bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Zamierzonym skutkiem wyboru przez poszkodowanego restytucji naturalnej jako formy odszkodowania jest zamiar odzyskania takiej samej sytuacji w dobrach i interesach prawnie chronionych, jak ta, która istniała przed wyrządzeniem szkody. Dlatego zasadnie można przyjmować, iż cechą charakterystyczną tej formy odszkodowania jest dążność do naprawienia poszczególnego naruszonego dobra lub interesu, w przeciwieństwie natomiast do rekompensaty pieniężnej, która pozwala wyrównać szkodę rachunkową w całym majątku (zob. T. Dybowski, System pr. cyw., t. III, cz. 1, s. 288, za K. Zagrobelny [w] E. Gniewek, Kodeks cywilny komentarz, C.H. Beck, Warszawa 2006, str. 54).

Przepis art. 363§1 k.c. obok roszczenia o przywrócenie stanu poprzedniego pozwala kształtować roszczenie odszkodowawcze w postaci obowiązku zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej. Suma pieniężna stanowiąca odszkodowanie odpowiadać ma wysokości szkody, dlatego też w tym wypadku ustalenie rozmiaru doznanej szkody ma istotne znaczenie.

Zaznaczyć należy, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało wyjaśnione, że w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, zakład ubezpieczeń co do zasady zobowiązany jest do zapłaty odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Zauważono przy tym, że nie można z góry wykluczyć, iż zamontowanie podczas przywracania do stanu poprzedniego nowych części spowoduje wzrost wartości pojazdu jako całości. Jeżeli jednak zakład ubezpieczeń okoliczności tej nie wykaże, to wysokość odszkodowania należy ustalić z uwzględnieniem cen części nowych bez potrąceń amortyzacyjnych (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z

dnia 20 października 1972 r., II CR 425/72, OSNCP 1973/ 6/ 111 oraz uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112).

W przypadku likwidacji szkód komunikacyjnych z OC sprawcy szkoda może zostać zakwalifikowana jako szkoda częściowa bądź całkowita. Szkoda całkowita występuje wówczas, gdy pojazd uległ zniszczeniu w takim stopniu, że nie nadaje się do naprawy, albo gdy koszty naprawy przekroczyłyby wartość pojazdu w dniu likwidacji szkody. Szkoda częściowa zaś ma miejsce wówczas, gdy uszkodzony pojazd nadaje się do naprawy, a koszt naprawy nie przekracza wartości w dniu ustalenia przez zakład ubezpieczeń tego odszkodowania. W przypadku wystąpienia szkody częściowej zakład ubezpieczeń jest zobowiązany do pokrycia kosztów dokonanej naprawy

Wysokość szkody Sąd ustalił na podstawie opinii biegłego. Biegły wskazał, iż koszt naprawy pojazdu powoda przy zastosowaniu dostępnych części oryginalnych lecz nie sygnowanych logo producenta pojazdu wynosi 7.448,29 zł, zaś przy użyciu części o porównywalnej jakości 3.787,05 zł. Przy czym biegły wskazał, iż jakość naprawy przy użyciu części oryginalnych będzie wyższa niż przy użyciu części o porównywalnej jakości. Mając powyższe na uwadze Sąd przyjął, iż koszt naprawy pojazdu powoda wyniósł 7.448,29 zł.

Pozwem objęte zostało również żądanie zwrotu wydatków za wynajem pojazdu. Powód dochodził kosztów związanych z wynajmem pojazdu za okres 18 dni w wysokości 153,75 zł brutto za dobę. Powództwo w tym zakresie, co do zasady było uzasadnione, w świetle aktualnych poglądów orzecznictwa, wskazujących, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego nie służącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego (uchwała SN z 17.11.2011r., III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28). Według tego poglądu, utrata możliwości korzystania z pojazdu stanowi negatywne następstwo majątkowe, a wydatki, które służą ograniczeniu (wyłączeniu tego negatywnego następstwa należy kwalifikować jako szkodę majątkową podlegającą naprawieniu w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela wynikającej z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Sąd Najwyższy podkreślił przy tym znaczenie dwóch kryteriów – celowości wydatków oraz ich ekonomicznego uzasadnienia. Za wydatek niezbędny (celowy) należy uznać wydatek poniesiony na korzystanie z innego pojazdu w takim zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swojego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Wydatki ekonomicznie uzasadnione to wydatki na najem pojazdu zasadniczo o podobnej klasie do pojazdu uszkodzonego lub zniszczonego, poniesione w oparciu o stawki czynszu najmu, które obowiązują na danym rynku lokalnym (ceny rynkowe za tego typu usługi) i w czasie naprawy pojazdu mechanicznego lub do czasu nabycia nowego pojazdu. Dotychczasowe orzecznictwo Sądu Najwyższego uzasadnia wnioski, że celowymi i ekonomicznie uzasadnionymi wydatkami na najem pojazdu zastępczego są koszty najmu ponoszone w okresie koniecznym do przeprowadzenia naprawy uszkodzonego pojazdu. W przedmiotowej sprawie za uzasadniony czas najmu uznać należy okres 16 dni tj. od dnia 24.04.2013 r. do 9 maja 2013 r., łącznie 16 dni. Pozwany nie kwestionował wysokości stawki wynajmu pojazdu, tym samym za uzasadnione należało uznać żądanie zwrotów kosztów najmu pojazdu w wysokości 2.460 zł (16 dni x 153,75 zł). Wobec zwrotu przez pozwanego kwoty 307,50 zł do wypłaty na rzecz powoda pozostała kwota 2.152,50 zł.

Powód w niniejszej sprawie domagał się również kwoty 307,50 zł za holowanie pojazdu oraz 94 zł tytułem zwrotu kosztów badań technicznych pojazdu. Sąd uznał za zasadne przyznanie powodowi odszkodowania również i w tym zakresie. Powód wykazał, iż w wyniku kolizji pojazd nie nadawał się do dalszej jazdy i koniecznym było jego odholowanie. Nadto przybyli na miejsce funkcjonariusze policji z uwagi na stan pojazdu zatrzymali dowód rejestracyjny pojazdu, co następnie łączyło się z koniecznością wykonania ponownych badań technicznych. Powód domagał się rzeczywiście poniesionych kosztów, co udokumentował przedłożonymi fakturami. Tym samym należało zasądzić na jego rzecz kwoty 307,50 zł oraz 94 zł.

W tym miejscu należy wskazać, iż powód żądał od pozwanego zapłaty łącznie kwoty 7.548,99 zł. Granice żądania w rozumieniu art. 321§1 k.p.c. określa przede wszystkim wysokość dochodzonych roszczeń, co oznacza, że sąd nie może uwzględnić roszczenia w większej wysokości niż żądał powód (zasądzić ponad żądanie).

Mając na uwadze powyższe Sąd w punkcie I wyroku przyznał powodowi kwotę 7.548,99 zł, na którą składa się: kwota 2.152,50 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu, kwota 307, 50 zł tytułem zwrotu kosztów holowania pojazdu, kwota 94 zł tytułem zwrotu kosztów badania technicznego oraz kwota 4.994,99 zł tytułem zwrotu kosztów naprawy pojazdu.

Sąd na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 7.548,99 zł od dnia wniesienia pozwu tj. 3 lutego 2014 r. do dnia zapłaty.

O kosztach Sąd orzekł zgodnie z art. 98 k.p.c. z którego wynika zasada odpowiedzialności za wynik procesu. Zgodnie z jej treścią strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W przedmiotowej sprawie na koszty procesu złożyły się: opłata od pozwu 250,00 zł, zaliczka na biegłego 200 zł. opłata od pełnomocnictwa 17,00 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.200,00 zł.

Na mocy przepisu art. 113 ustawy o kosztach w sprawach cywilnych, który nakazuje o nieuiszczonych przez strony kosztach sądowych orzec zgodnie z zasadami dotyczącymi kosztów procesu Sąd w pkt III wyroku nakazał pobrać od pozwanego kwotę 805,48 zł.